

Ascunzătoarea din inimă...

Măriuca alerga prin livadă, spre ascunzătoarea ei dintre meri. Nici măcar nu închisese portița dinspre casă. Era foarte supărată. La școală își ținuse lacrimile să nu izbucnească în plâns, dar acum era la adăpost de privirile copiilor și putea plânge în voie.

Era foarte supărată și mâhnită. Ar fi vrut să poată să spună cuiva ce durere mare are, dar cui să-i spună!? În momente de astea simțea cel mai tare lipsa mamei. Și câte nu ar fi vrut să-i spună... Ar fi vrut să se plângă de copiii care râdeau de hainele ei vechi, deși erau curate, de copiii care o ignorau atunci când se jucau, de cât de mult o durea faptul că niciodată nu venea nimeni la ședința cu părinții, de faptul că nimeni, dar absolut nimeni nu găsisese timp pentru a o mângâia, de a-i spune un cuvânt de alint, de a-i spune o vorbă bună.

Nu, nu avea de ce să se plângă de mama Elena cum îi spusese de prima dată femeii care o luase și avea grijă de ea încă de când avea doi anișori. Avusese grijă de ea, îi dădea mâncare, îi mai cumpăra din când în când câte o hăinuță, din pensia mica ei pensie, dar nu avusese niciodată o jucărie care să fie numai a ei, deși își dorea foarte mult măcar păpușa aceea pe care Liliana, colega ei de clasă, o aruncase săptămâna trecută la gunoi.

Acum, mama Elena era slăbită de puteri, abia mai putea merge să mai aibă grijă de cele de prin curte. Cum s-o mai necăjească... Dar își dorea așa de mult să-i spună cuiva durerea pe care o simțise când astăzi nu a fost chemată și ea de ceilalți colegi să sărbătorească ziua lor, a copiilor. Când a văzut că toți au plecat în grup fără să-i adreseze nici un cuvânt, nici o invitație, iar ea a rămas singură în clasă, nu a mai putut răbda și a plecat acasă. Măcar să n-o supere pe doamna, care era așa de bună și nu ținea cont de faptul că era a nimănui și o socotea la fel cu ceilalți.

Acum după ce a plâns, s-a mai liniștit și s-a hotărât să nu mai pună la inimă gesturile copiilor, nici cuvintele jignitoare uneori ale colegilor. Își dorea din suflet ca Dumnezeu s-o ajute să poată trece cu vederea aceste lucruri mărunte și să poată s-o bucure pe mama Elena cu cumințenia ei, cu veselia, cu ajutorul pe care să i-l dea în gospodărie. Iar ceilalți nu vor ști niciodată ce mult suferise ea de atâtea ori din cauza lor.

A ieșit din ascunzătoare, și, liniștită s-a dus s-o salute pe mama Elena, să-i spună că totul a fost bine la școală, s-o ajute să dea mâncare la pușorii, care deja o așteaptă nerăbdători...

Florica Aioanei, Suceava

Copil de încredere... sunt și eu

Încrederea este modalitatea prin care oamenii se sprijină, se ajută și se respectă reciproc. Pentru a fi de încredere trebuie să demonstrezi celor din jur acest lucru prin înțelegere, sfaturi, ajutor, sprijin, discreție. Toate acestea izvorăsc dintr-o dragoste sfântă, curată.

Marțuneac Roxana Ionela, clasa a VIII-a

Poți fi un om de încredere dacă nu umbli cu minciuni și spui numai adevărul, dacă ești înțelegător și binefăcător. Ești sincer mai întâi față de mama și tata. Sincer, ca la Spovedanie.

Vasilavshi Lucian Ionuț, clasa a V-a

Am prieteni în care am încredere pentru că îmi sunt mereu aproape, merg la Biserică și sunt credincioși. Ne rugăm unii pentru alții, ne respectăm și ne simțim ca și frații într-o familie, adică uniți. Unitatea familiei, a clasei, a școlii, a neamului ne face să fim puternici, încrezători, optimiști.

Bolohan Ioan Aurelian, clasa a VI-a

Colegii, prietenii au încredere în mine pentru că știu să țin un secret. Dumnezeu mă întărește în Credință și-mi dă răbdare și pot să-i ajut pe oamenii din jurul meu.

Bolohan Laura, clasa a VII-a

Părinții mei și-au pus încrederea în mine pentru că sunt sincer și-i ascult întru totul. Ba mai mult, încrederea acordată mă face să fiu responsabil de orice lucru; să pun suflet în tot ce fac.

Diremia Dumitru, clasa a V-a

În prietenii mei am încredere deoarece găsesc în ei tot timpul un sprijin; umărul pe care plâng și mă descarc, ajutându-mă în situații mai complicate cu un sfat, cu o vorbă bună, cu o rugăciune oferindu-mi ajutor după puterile lor fără să mă dezamăgească sau să mă simt trădată. La fel și eu pun suflet pentru tot omul care are nevoie.

Mazur Anamaria, clasa a VIII-a

Încrederea celor din jur pentru mine se datorează faptului că nu i-am dezamăgit niciodată și cred, cu ajutorul lui Dumnezeu, că sunt o persoană pe care te poți baza. Îmi place foarte mult să mă implic în problemele vieții și am o pace, o bucurie sfântă și o mulțumire sufletească când le rezolv.

Popovici Simona, clasa a VI-a

*Elevii Școlii cu clasele I-VIII, Sfântul Ilie, Suceava
Rubrică realizată de prof. Mariana Buiciuc*